

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 791

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 28 august 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 389 din 18 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1.033 alin. (1) din Codul de procedură civilă și ale art. XVIII alin. (2) teza finală din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă	2–6
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
720. — Hotărâre privind deschiderea punctului internațional de trecere a frontierei de stat româno-ungare Borș II (România)—Nagykerek (Ungaria) pentru transportul de persoane și de mărfuri	6–8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 389**

din 18 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1.033 alin. (1) din Codul de procedură civilă și ale art. XVIII alin. (2) teza finală din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1.033 alin. (1) din Codul de procedură civilă și ale art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Alexandru Rogin în Dosarul nr. 16.350/212/2014 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.836D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent-șef referă asupra faptului că Societatea Enel Energie — S.A. din București a depus concluzii scrise, prin care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care arată că, în cauză, nu pot fi aplicate considerentele care au fundamentat Decizia Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, întrucât valoarea cererii nu reprezintă decât accesul la procedura cu privire la cererile de valoare redusă, și nu la calea de atac a recursului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Decizia civilă nr. 111 din 25 septembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 16.350/212/2014, **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1.033 alin. (1) din Codul de procedură civilă și ale art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Alexandru Rogin într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de recurs

formulate împotriva unei hotărâri judecătorești pronunțate în procedura cu privire la cererile de valoare redusă.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, invocându-se considerentele care au stat la baza Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, care sunt apreciate ca fiind aplicabile *mutatis mutandis* cauzei de față, se arată că textul criticat este neconstituțional, întrucât, prin instituirea unui prag valoric, cetățenii nu mai sunt egali în exercitarea dreptului lor de acces la calea extraordinară de atac, parte componentă a dreptului la un proces echitabil, încălcându-se astfel art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (3) din Constituție. Dispozițiile legale criticate introduc o dublă măsură în privința evaluării legalității hotărârilor judecătorești, legiitorul acceptând tacit că instanța supremă își exercită rolul de unificare a jurisprudenței numai în anumite situații, atunci când cererile evaluabile în bani au o anumită valoare, ceea ce este contrar art. 126 alin. (3) din Constituție.

7. **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că procedura cu privire la cererile cu valoare redusă este una specială, care a avut drept model Regulamentul (CE) nr. 861/2007 al Parlamentului European și al Consiliului în 11 iulie 2007 de stabilire a unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă, și are un caracter alternativ, reclamantul putând alege între procedura specială și cea de drept comun. Rezultă că legiitorul a reglementat o procedură simplificată la îndemâna reclamantului, care să conducă la soluționarea rapidă a cererii sale. Decizia Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017 a vizat procedura comună, și nu pe cea specială, astfel că, în acest context, stabilirea unei proceduri speciale cu privire la cererile cu valoare redusă, inclusiv sub aspectul căilor de atac incidente, nu încalcă principiile constituționale invocate. În consecință, nu se poate reține încălcarea art. 16 alin. (1) și art. 21 din Constituție.

8. Se mai arată că nu se poate reține încălcarea art. 126 alin. (3) din Constituție, întrucât Înalta Curte de Casație și Justiție nu poate fi instanță de recurs pentru cauzele în procedură specială, respectiv cauzele cu valoare redusă

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

11. Se arată că adoptarea procedurii speciale cu privire la cererile cu valoare redusă, procedură similară cu cea europeană în materie, poate avea ca rezultat inclusiv o practică judiciară mai coerentă și unitară, care să înlăture neajunsurile privind durata, cheltuielile și complexitatea specifice procedurilor de drept comun. Această procedură este o alternativă la cea de drept comun, lăsată la alegerea reclamantului. Se mai arată că

rațiunile pentru care legiuitorul a suprimat calea de atac a recursului sunt determinate, în principal, de imperativul major al decongestionării instanței supreme de un număr considerabil de recursuri, interesul relativ redus al litigiului considerându-se, deopotrivă, într-un temei pentru suprimarea acestei căi de atac. Totodată, se subliniază că cele stabilite prin Decizia Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017 nu sunt aplicabile cu privire la dispozițiile legale criticate, deoarece acestea vizează calea de atac într-o procedură specială, cu caracter alternativ, reclamantul putând alege între procedura specială și cea de drept comun.

12. Se mai menționează faptul că odată cu intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă a fost regândit regimul căilor de atac, ceea ce a dus la o schimbare de paradigmă și în privința rolului recursului, acesta devenind, în mod exclusiv, o cale extraordinară de atac. Cu privire la accesul liber la justiție, cu referire la regimul căilor de atac, sunt invocate Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, precum și Decizia nr. 350 din 7 mai 2015 și Decizia nr. 517 din 7 iulie 2015.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 1.033 alin. (1) din Codul de procedură civilă și ale art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 12 februarie 2013. În realitate, având în vedere motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate sunt cele ale art. 1.033 alin. (1) din Codul de procedură civilă și ale art. XVIII alin. (2) teza finală din Legea nr. 2/2013, care au următorul cuprins:

— Art. 1.033 alin. (1) din Codul de procedură civilă: *„(1) Hotărârea judecătorească este supusă numai apelului la tribunal, în termen de 30 de zile de la comunicare.”*

— Art. XVIII alin. (2) teza finală din Legea nr. 2/2013: *„De asemenea, în aceste procese [cele pornite începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi — s.n.] nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului.”*

16. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 126 alin. (3) privind rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție de asigurare a interpretării și aplicării unitare a legii.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 1.027 alin. (1) din Codul de procedură civilă, reclamantul, în vederea valorificării pretenției sale evaluabile în bani, este cel care optează între procedura specială reglementată de titlul X din cartea a VI-a — *Proceduri speciale* a Codului de procedură civilă și procedura de drept

comun. Decizia nr. 369 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 20 iulie 2017, prin care s-a constatat neconstituționalitatea excluderii cererilor evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv de la calea de atac a recursului, a vizat procedura de drept comun în privința căreia Curtea a stabilit că, indiferent de pragul valoric al cererilor evaluabile în bani, accesul la calea de atac a recursului trebuie să fie asigurată. Așadar, Decizia nr. 369 din 30 mai 2017 nu se referă la procedura specială reglementată de titlul X din cartea a VI-a — *Proceduri speciale* a Codului de procedură civilă.

18. Astfel, Curtea reține că ceea ce se contestă de fapt în cauza de față prin interpretarea coroborată a celor două texte legale supuse analizei instanței constituționale este competența legiuitorului de a reglementa proceduri speciale de judecată în privința cererilor de o anumită valoare care pot duce la consecința excluderii accesului la calea de atac a recursului. Prin urmare, revine Curții Constituționale sarcina de a stabili dacă prin reglementarea unor proceduri speciale pe criteriul valorii cererii pot fi excluse din sfera acestora diverse garanții procesuale care sunt intrinsec legate de procedura de drept comun.

19. În conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are competența exclusivă de a institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități speciale de exercitare a drepturilor procedurale, semnificația accesului liber la justiție nefiind aceea a accesului, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. În acest sens sunt Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Decizia nr. 1.132 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 noiembrie 2008, și Decizia nr. 396 din 26 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 31 mai 2012.

20. Potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, caracterul special al unei reglementări se determină în funcție de obiectul acesteia, circumstanțiat la anumite categorii de situații, și de specificul soluțiilor legislative pe care le instituie.

21. Astfel, de principiu, legiuitorul poate institui o procedură de judecată specială în privința cererilor evaluabile în bani alternativă la cea de drept comun, folosind drept criteriu valoarea redusă a cererii din moment ce acesta dă expresie unei necesități de judecare cu celeritate a unor cauze cotidiene/obișnuite/cu caracter recurent. Instituind o astfel de procedură este de la sine înțeles că legiuitorul va stabili o configurație aparte a acesteia atât în privința garanțiilor și termenelor procesuale, cât și în privința instanței competente și a căilor de atac disponibile, în scopul judecării cu celeritate și în procedură simplificată a acestora. Dacă toate garanțiile/termenele/căile de atac din procedura specială simplificată s-ar identifica într-un total cu cele aplicabile în procedura de drept comun, înseamnă că cea specială nu și-ar mai găsi rațiunea. Prin urmare, legiuitorul trebuie să evalueze în ansamblu procedura simplificată, pentru a respecta drepturile și libertățile fundamentale și a atinge scopul urmărit prin instituirea acesteia, și nu prin compararea individuală a garanțiilor din procedura generală și cea specială nou-reglementată. Totodată, trebuie subliniat faptul că această procedură este alternativă la cea de drept comun, astfel că reclamantul este cel care va alege procedura pe care o va urma, în temeiul principiului disponibilității.

22. În jurisprudența sa (Decizia nr. 101 din 25 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 364 din 12 mai 2016, paragrafele 13—16)], Curtea a observat că în expunerea de motive care a însoțit proiectul Codului de procedură civilă legiuitorul a precizat că, în reglementarea procedurii speciale privind cererile de valoare redusă, a avut drept model legislativ prevederile Regulamentului (CE) nr. 861/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 de stabilire a unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 199 din 31 iulie 2007. Astfel, similar procedurii prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 861/2007, și procedura specială cu privire la cererile cu valoare redusă din Codul de procedură civilă este reglementată ca o procedură scrisă, în care sunt utilizate formulare tipizate pentru actele de procedură (art. 1.029 din Codul de procedură civilă) și care se desfășoară, în întregime, în camera de consiliu [art. 1.030 alin. (1) din Codul de procedură civilă]; cu excepția cauzelor în care instanța judecătorească consideră necesară o dezbatere orală sau în care una dintre părți solicită aceasta [art. 1.030 alin. (2) din Codul de procedură civilă], în cazul în care instanța a fixat un termen pentru înfățișarea părților, acestea vor fi citate [art. 1.030 alin. (10) din Codul de procedură civilă].

23. În ceea ce privește competența de soluționare a cererii de valoare redusă, aceasta revine judecătoriei potrivit art. 1.028 din Codul de procedură civilă, care va pronunța și va redacta hotărârea în termen de 30 de zile de la primirea tuturor informațiilor necesare sau, după caz, de la dezbaterile orale (art. 1.031 din Codul de procedură civilă). Hotărârea judecătorească este supusă numai apelului la tribunal, în termen de 30 de zile de la comunicarea (art. 1.033 din Codul de procedură civilă).

24. Așadar, Curtea a observat că procedura privind cererile cu valoare redusă, astfel cum a fost configurată, prin art. 1.026—1.033 din Codul de procedură civilă, de legiuitor, în virtutea competenței sale constituționale conferite de art. 126 din Legea fundamentală, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, este o procedură specială, facultativă, fiind, de regulă, scrisă, lipsită de oralitate, principiile contradictorialității și al dreptului la apărare fiind respectate, de principiu, prin comunicarea către părți a actelor de procedură, acestea putând formula întâmpinare, răspuns la întâmpinare sau cerere reconvențională. Hotărârea pronunțată asupra cererii se comunică părților, care pot formula apel în termenul prevăzut de lege.

25. Prin urmare, legiuitorul are legitimitate constituțională să instituie o procedură simplificată de judecată în privința cererilor cu valoare redusă, astfel încât se pune problema dacă are posibilitatea ca, printr-o asemenea manieră de reglementare, să excepteze hotărârile pronunțate în cadrul acestei proceduri de la calea de atac a recursului, având în vedere Decizia nr. 369 din 30 mai 2017.

26. Curtea observă că Regulamentul (CE) nr. 861/2007 nu impune statelor membre adoptarea unui anumit standard privitor la instituirea unor căi de atac în procedura analizată, astfel că acestea au o marjă de apreciere în acest sens.

27. În plan intern, prin Decizia nr. 967 din 20 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 18 decembrie 2012, Curtea a statuat că eliminarea controlului judiciar asupra hotărârii pronunțate de judecătorie, în procesele și cererile privind creanțe având ca obiect sume de bani de până la 2.000 lei inclusiv, aduce atingere principiului constituțional referitor la egalitatea în fața legii, astfel cum este reglementat prin art. 16 din Constituție, golind de conținut dispozițiile art. 129 din Constituție. Pragul valoric de 2.000 lei al obiectului litigiului nu poate constitui un criteriu de natură să justifice instituirea unui tratament juridic diferit în privința exercitării căilor de atac

împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate asupra fondului cauzei, pentru aceleași categorii de litigii, și anume cererile privind creanțe având ca obiect plata unei sume de bani. Soluția legislativă criticată creează o situație de inegalitate juridică în cadrul aceleiași categorii de justițiabili, valoarea pecuniară a obiectului pricinii neputând fi considerată un criteriu suficient, de natură să asigure o judecată echitabilă, care să conducă la cercetarea și aprecierea tuturor aspectelor relevante pentru pronunțarea unei soluții definitive și irevocabile.

28. Curtea a reținut că principiul constituțional al egalității în fața legii, fără privilegii și discriminări, presupune faptul că toate persoanele aflate în aceeași situație juridică au o vocație egală de a fi judecate de aceleași instanțe judecătorești și după aceleași reguli de procedură, incluzând administrarea probelor, asigurarea dreptului la apărare sau la folosirea acelorași căi de atac, fără nicio discriminare pe criterii de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, avere, origine ori condiție socială sau alte criterii discriminatorii. Astfel, *imposibilitatea exercitării oricărei căi de atac* de către părțile unui proces, determinată de un criteriu subiectiv, de natură pecuniară, legat de valoarea obiectului cauzei deduse judecății, este de natură să împiedice aplicarea efectivă a principiilor constituționale ale egalității în drepturi, în general, și egalității în fața justiției, în special, cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) și art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală.

29. Or, în cauza de față, textul legal criticat permite exercitarea căii ordinare de atac a apelului împotriva hotărârii judecătorești pronunțate în primă instanță, astfel încât controlul judiciar, sub forma unei căi de atac devolutive, este asigurat în această procedură specială. Însă, în aceste cauze nu poate fi exercitată calea extraordinară a recursului. Cu privire la acest aspect, Curtea constată că, în urma Deciziei nr. 369 din 30 mai 2017, ca regulă, în cauzele având ca obiect cereri evaluabile în bani, justițiabilul are acces la calea de atac a recursului. Astfel, rațiunea adoptării unei asemenea soluții prin decizia anterferită a fost aceea de a deschide accesul la calea recursului pentru cererile evaluabile în bani indiferent de valoarea lor, neputând exista cauze mai importante și mai puțin importante în funcție de acest criteriu.

30. Procedura analizată este cea structurată în funcție de valoarea cererii, și nu accesul în sine la calea de atac a recursului. Faptul că hotărârea pronunțată nu poate face obiectul recursului nu rezultă în mod direct din fixarea unei condiții valorice în acest sens, ci din faptul că însăși judecarea acestor cereri privește valori într-un anumit quantum și se realizează într-o manieră simplificată. Nu este o măsură directă de excludere de la calea de atac a recursului prin fixarea unui prag valoric. Astfel, pragul valoric stabilit în art. 1.026 din Codul de procedură civilă se referă la stabilirea unei proceduri de judecată distincte de cea de drept comun, în concordanță cu art. 2 din Regulamentul (CE) nr. 861/2007 (cereri a căror valoare nu depășește 2.000 EUR), și conturează o tipologie aparte de cauze, care, deși pot viza materii eterogene în sine, au un grad redus de dificultate și caracter cotidian și, în consecință, necesită o rezolvare rapidă, simplificată și cu costuri scăzute pentru a contribui la securitatea circuitului civil. În acest domeniu strict delimitat legiuitorul poate stabili reguli procedurale speciale și particulare în raport cu procedura de drept comun, astfel că exceptarea acestor cauze de la calea de atac a recursului nu este dată de un prag valoric, ci de categoria cauzelor vizate, categorie delimitată printr-un prag valoric. Astfel cum s-a arătat, într-o procedură specială nu trebuie să se regăsească toate garanțiile specifice procedurii generale, ceea ce înseamnă că legiuitorul trebuie să îi imprime un caracter suplu și flexibil pentru a atinge, într-o manieră rapidă, dar cu respectarea drepturilor și libertăților fundamentale, scopul pentru care a fost instituită.

Lipsa accesului la calea de atac a recursului nu poate fi convertită într-un motiv de neconstituționalitate rezultat din Decizia nr. 369 din 30 mai 2017, aceasta vizând procedura generală, și nu cea simplificată.

31. Prin urmare, considerentele de principiu ale Deciziei nr. 369 din 30 mai 2017 nu pot fi aplicate *mutatis mutandis* în cauza de față.

32. Curtea mai reține că principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, precitată). De asemenea, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015, sau Decizia nr. 67 din 26 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 18 martie 2015). Totodată, Curtea a subliniat, în mod constant, în jurisprudența sa, că pentru situații juridice diferite legiuitorul poate institui un regim juridic diferit, fără a încălca, în acest fel, principiul constituțional al egalității în drepturi (a se vedea Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 august 2014, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, și Decizia nr. 276 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 171 din 19 martie 2009).

33. În consecință, exceptarea de la accesul la calea de atac a recursului este dată de faptul că justițiabilul se află într-o procedură de judecată specială față de cea de drept comun, ceea ce se constituie într-un criteriu obiectiv și rațional pentru diferența de tratament a acestuia în raport cu un justițiabil aflat în procedura generală. Totodată, stabilirea procedurii de judecată speciale nu are un caracter arbitrar, fiind o concretizare a unei necesități de soluționare rapidă și simplificată a unor cereri de un anumit quantum care reflectă aspecte cotidiene ale vieții sociale. Prin urmare, nu se poate reține încălcarea art. 16 din Constituție.

34. În ceea ce privește dreptul la un proces echitabil, chiar dacă accesul la calea extraordinară de atac este o parte componentă a acestuia, se constată că accesul liber la justiție nu are semnificația accesului la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege. Accesul liber la justiție implică prin natura sa o reglementare din partea statului și poate fi supus unor limitări, atât timp cât nu este atinsă substanța dreptului, în acest sens statuând și Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa, de exemplu prin Hotărârea din 26 ianuarie 2006, pronunțată în *Cauza Lungoci împotriva României*, paragraful 36, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 7 iulie 2006. Mai mult, nicio dispoziție cuprinsă în Legea fundamentală nu instituie obligația legiuitorului de a garanta parcurgerea în fiecare cauză a tuturor gradelor de jurisdicție, ci, dimpotrivă, potrivit art. 129 din Constituție, căile de atac pot fi exercitate în condițiile legii. Legea fundamentală nu cuprinde dispoziții referitoare la obligativitatea existenței tuturor căilor de atac, ci reglementează accesul general neîngrădit la justiție al tuturor persoanelor pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor lor legitime, precum și dreptul tuturor părților interesate de a exercita căile de atac prevăzute de lege. De asemenea, Curtea a reținut că, instituind reguli speciale privind exercitarea căilor de atac, legiuitorul trebuie să asigure părților interesate posibilitatea de a formula o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești

considerate defavorabile, iar lipsa oricărei căi de atac împotriva unei hotărâri pronunțate în instanță echivalează cu imposibilitatea exercitării unui control judecătoresc efectiv, dreptul de acces liber la justiție devenind astfel un drept iluzoriu și teoretic (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 192 din 3 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 2 iulie 2014, paragraful 13, cu referire la deciziile nr. 99 din 23 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 21 august 2000, nr. 230 din 16 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 16 decembrie 2000, nr. 226 din 18 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 7 iunie 2004, nr. 572 din 3 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.144 din 19 decembrie 2005, nr. 500 din 15 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 18 iulie 2012, și nr. 967 din 20 noiembrie 2012, precitată, sau Decizia nr. 500 din 30 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 14 august 2015, paragraful 16).

35. Reglementările internaționale în materie nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de legislațiile naționale, art. 13 din Convenție consacrand numai dreptul persoanei la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție (Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 26 octombrie 2000, pronunțată în *Cauza Kudla împotriva Poloniei*, paragraful 157, sau Decizia Curții Constituționale nr. 288 din 3 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 5 august 2003, sau Decizia Curții Constituționale nr. 126 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 7 aprilie 2011, sau Decizia Curții Constituționale nr. 25 din 3 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 31 martie 2015, paragraful 16). Totodată, instanța de la Strasbourg, prin Hotărârea din 25 februarie 1975, pronunțată în *Cauza Golder împotriva Regatului Unit*, paragrafele 37—38, a statuat, cu privire la art. 6 paragraful 1 din Convenție, că „Dreptul de acces la tribunale nu este absolut. Fiind vorba de un drept pe care convenția l-a recunoscut fără să-l definească în sensul restrâns al cuvântului, există posibilitatea limitărilor implicite admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept”.

36. În sensul celor de mai sus se reține și Decizia nr. 292 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 635 din 3 august 2017, paragrafele 21 și 23, decizie prin care Curtea a subliniat că legiuitorul, în materia căilor extraordinare de atac, are posibilitatea de a reglementa condiții de admisibilitate a acestora, care sunt circumscrie *materiei* în care a fost pronunțată hotărârea, în cazul respectiv aceasta fiind pronunțată în materie de carte funciară. De asemenea, prin Decizia nr. 871 din 18 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 326 din 25 aprilie 2019, Curtea a constatat constituționalitatea exceptării cererilor formulate în *materia* conflictelor de muncă și asigurări sociale de la accesul la calea de atac a recursului. Așadar, ambele decizii au vizat procedura comună/generală de judecată.

37. Totodată, structurarea unei proceduri speciale determinate în funcție de valoarea redusă a cererii se constituie într-un motiv suficient care să justifice absența accesului la calea de atac a recursului existentă în procedura generală. Procedura specială, astfel cum s-a arătat, nu privește o anumită *materie* (Decizia nr. 292 din 4 mai 2017 sau Decizia nr. 871 din 18 decembrie 2018, precitate), ci un ansamblu de cereri evaluabile în bani cu o natură juridică eterogenă, dar care au o valoare redusă și în privința cărora legiuitorul este în drept să stabilească o procedură de judecată distinctă de cea comună, cu condiția, îndeplinită în cauza de față, de a asigura echitatea

în ansamblu a procedurii. Rezultă că dacă în privința procedurii generale garanțiile procesuale aferente acesteia trebuie privite în mod individual, fiecare în parte și toate în ansamblul lor asigurând dreptul la un proces echitabil, în privința celor speciale simplificate cerințele de echitate privesc procedura în ansamblul său. Prin urmare, excluderea accesului la calea de atac a recursului în ipoteza cererilor cu valoare redusă nu contravine dreptului la un proces echitabil.

38. Curtea reține că prevederile art. 126 alin. (3) din Constituție privind rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție de asigurare a interpretării și aplicării unitare a legii nu sunt încălcate, existând posibilitatea apelării la procedura recursului în interesul legii în ipoteza existenței unor interpretări divergente cu privire la cererile cu valoare redusă. Astfel cum s-a arătat,

39. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alexandru Rogin în Dosarul nr. 16.350/212/2014 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 1033 alin. (1) din Codul de procedură civilă și ale art. XVIII alin. (2) teza finală din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind deschiderea punctului internațional de trecere a frontierei de stat româno-ungare **Borș II (România)—Nagykerek (Ungaria)** pentru transportul de persoane și de mărfuri

Având în vedere:

— prevederile art. 3 alin. (4) lit. a) din Convenția dintre România și Republica Ungară privind controlul traficului de frontieră rutier, semnată la București la data de 27 aprilie 2004, ratificată prin Legea nr. 191/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 4 iulie 2005;

— prevederile Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Ungare privind stabilirea conexiunii autostrăzii între Cluj-Napoca—Santăul Mare (RO) și Nagykerek—Szolnok (H), semnat la Budapesta la 5 iulie 2011, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 846/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 585 din 10 august 2012;

— prevederile Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Ungare, semnat la București la 21 decembrie 2006, pentru aplicarea Convenției dintre România și Republica Ungară privind controlul traficului de frontieră rutier și feroviar, semnată la București la 27 aprilie 2004, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 718/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 524 din 2 august 2007,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 9 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, aprobată cu modificări prin Legea nr. 243/2002, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă deschiderea punctului internațional de trecere a frontierei de stat româno-ungare Borș II (România)—Nagykerek (Ungaria) pentru transportul de persoane și de mărfuri.

(2) Punctul de trecere a frontierei de stat prevăzut la alin. (1) se dă în folosință după realizarea infrastructurii și asigurarea utilităților necesare în vederea desfășurării în bune condiții a controlului de frontieră.

(3) Punctul internațional de trecere a frontierei de stat funcționează cu următorul regim: zilnic, în intervalul orar 00,00—24,00.

Art. 2. — (1) Pentru Poliția de Frontieră Română, posturile necesare efectuării controlului la frontiera de stat vor fi asigurate prin redistribuire din numărul total de posturi aprobat Ministerului Afacerilor Interne.

(2) Cheltuielile de personal, pentru dotări și alte amenajări specifice Poliției de Frontieră Române se suportă din bugetul aprobat Ministerului Afacerilor Interne pentru Inspectoratul General al Poliției de Frontieră.

(3) Personalul și dotările necesare pentru desfășurarea activității Poliției de Frontieră Române în punctul internațional de trecere a frontierei de stat, aprobat potrivit art. 1 alin. (1), sunt

prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

(4) Personalul Companiei Naționale de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A. își va desfășura activitatea specifică la frontieră, potrivit art. 60 alin. (11) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 9 alin. (2) lit. c) pct. (i) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, cu modificările și completările ulterioare, în spații amenajate pe teritoriul României.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, în anexa nr. 1 la Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 445/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 24 mai 2002, cu modificările și completările ulterioare, la punctul I, după subpunctul 15 se introduce un nou subpunct, subpunctul 16, cu următorul cuprins:

„16. Borș II, județul Bihor — rutier”

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,

Marcel Ion Vela

Ministrul transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor,

Lucian Nicolae Bode

p. Ministrul afacerilor externe,

Iulia Raluca Matei,

secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,

Vasile-Florin Cițu

București, 27 august 2020.
Nr. 720.

ANEXĂ

Personalul și dotările necesare Poliției de Frontieră Române pentru punctul internațional de trecere a frontierei de stat Borș II, județul Bihor

I. Personal

1. 5 ofițeri de poliție și

2. 145 de agenți de poliție.

II. Comunicații și informatică

1. Aparat fax — buc. 1;

2. Centrală telefonică — cpl. 1;

3. Terminal telefonic I.P. — cpl. 30;

4. Router — buc. 2;

5. Switch tip I — buc. 2;

6. Switch tip II — buc. 25;

7. Dulap tip rack pentru echipamente IT&C — buc. 2;

8. Server — cpl. 2;

9. Stație de lucru — cpl. 32;

10. Stație de lucru portabilă — cpl. 1;

11. Imprimantă de rețea — cpl. 1;

12. Imprimantă multifuncțională — buc. 2;

13. Scaner — cpl. 2;

14. Cititor optic fix pentru verificarea documentelor de călătorie — buc. 24;

15. Cititor mobil pentru verificarea documentelor de călătorie — buc. 10;

16. Racord fibră optică P.T.F. Borș I — P.T.F. Borș II, județul Bihor — buc. 1;

17. Terminal TETRA fix — buc. 1.

III. Logistică

1. Pistol — cpl. 150;

2. Pistol mitralieră — cpl. 75;

3. Cartuș pentru pistol — buc. 18.000;

4. Cartuș pentru pistol mitralieră — buc. 112.500;

5. Binoclu — buc. 75;

6. Baston (autoapărare, restabilire ordine publică) — buc. 75;

7. Cătușe — per. 75;

8. Pulverizator cu substanță iritant-lacrimogenă — buc. 18;

9. Complet blocare treceri auto — buc. 20;

10. Complet sistem/obstacol de intervenție și oprire — buc. 2;

11. Baston reflectorizant — buc. 70;
12. Autovehicul transport efective — cpl. 10;
13. Microbuz — cpl. 10;
14. Autovehicul transport câini — cpl. 1;
15. Lanternă diferite tipuri — buc. 150;
16. Dispozitiv de verificare a continuității densității materialelor — buc. 1;
17. Trusă oglinzi pentru inspectare — cpl. 2;
18. Aparat detecție falsuri în înscrisuri — cpl. 150;
19. Comparator video spectral — cpl. 1;
20. Endoscop — buc. 2;
21. Lampă cu raze ultraviolete — buc. 24;
22. Set oglinzi pentru inspecția autovehiculelor — cpl. 20;
23. Trusă criminalistică universală — cpl. 1;
24. Trusă narcotest — cpl. 4;
25. Aparatură de determinare a îmbibației alcoolice (alcooltest) — cpl. 1;
26. Aspirator — cpl. 1;
27. Dulap metalic pentru păstrat colante viză — cpl. 1;
28. Dulap metalic pentru păstrat ștampile trafic — cpl. 1;
29. Ladă metalică pentru documente — buc. 1;
30. Rastel armament/muniție reținut/ă — buc. 1;
31. Rastel păstrare armament și muniție personal propriu — buc. 1;
32. Scaune — buc. 58;
33. Masă tip birou — buc. 32;
34. Masă 2 persoane — buc. 2;
35. Masă tip „ședință” pentru 20 de persoane — buc. 1;
36. Bănci din lemn cu suport metalic fixat în podea — buc. 2;
37. Paturi utilizate complet — buc. 4;
38. Bare metalice fixate în perete — buc. 2;
39. Cuiere fixe de perete — buc. 32;
40. Aer condiționat — buc. 29;
41. Convector de căldură/radiator electric — buc. 33;
42. Sistem antifracție cu sistem antiincendiu, senzor de fum, senzor de mișcare — cpl. 1;
43. Coș de gunoi — buc. 32;
44. Etajeră pentru bibliorafturi — buc. 4;
45. Dulap lemn prevăzut cu rafturi — buc. 4;
46. Dulapuri/Fișete metalice prevăzute cu rafturi — buc. 12;
47. Dulapuri de perete pentru păstrarea cheilor de la toate containerele și cabinetele pentru control existente în perimetrul P.T.F. și pentru păstrarea cheilor de rezervă pentru situații de urgență — buc. 2;
48. Dulăpioare pentru depozitarea materialelor necesare desfășurării activității în linia I de control — buc. 20;
49. Frigider — buc. 1;
50. Ștampilă de trafic I/E tip Schengen — buc. 100;
51. Ștampilă rotundă cu impresiunea ROMÂNIA — Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul General al Poliției de Frontieră — Inspectoratul Teritorial al Poliției de Frontieră Oradea — S.P.F. Borș — P.P.F. Borș II — buc. 1;
52. Ștampilă „ANULAT” cu impresiunea Inspectoratul General al Poliției de Frontieră — P.P.F. Borș II „ANULAT” — buc. 1;
53. Ștampilă „REVOCAT” cu impresiunea Inspectoratul General al Poliției de Frontieră — P.P.F. Borș II „REVOCAT” — buc. 1;
54. Ștampilă „INTERDICȚIE INTRARE” cu impresiunea Inspectoratul General al Poliției de Frontieră — P.P.F. Borș II „INTERDICȚIE INTRARE” — buc. 1.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 249498